

Διακρίσεις και σκοπιμότητες (Αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Νικολόπουλος, Α΄ Γραμματεύς - Πρακτικογράφος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Πόσες φορές δεν έχει ακουσθεί λόγος καταγγελτικός εναντίον των διακρίσεων και των σκοπιμοτήτων! Πόσες φορές, ακόμη και βίαιοι αγώνες, δεν έχουν διεξαχθεί ώστε να παύσει η καταστρατήγηση της ισότητας και να βασιλεύσουν η ισονομία και η δικαιοσύνη! Πόσες φορές δεν έχουμε αισθανθεί σε προσωπικό επίπεδο να μας πνίγει η αγανάκτηση, καθώς πιθανολογούμε ή διακρίνουμε αδικία σε βάρος μας, προκείμενου να ευνοηθεί και να προτιμηθεί κάποιος άλλος! Κι ολ' αυτά είναι δίκαια συναισθήματα και δικαιολογούνται στα πλαίσια της ανθρώπινης λογικής. Ελλοχεύει, όμως, σε αυτά ένας κίνδυνος!

Ποιος; Ο κίνδυνος του να κυριαρχήσουν αυτά -και μόνον αυτά- στην καρδιά μας, με αποτέλεσμα να καταπνιγεί κάθε άλλο συναίσθημα, ιδίως η αγάπη προς τον

πλησίον, μιάς που πικραμένοι από την όποια αδικία, τον όποιο αποκλεισμό, την όποια υποτίμησή μας, οδηγούμαστε στο να βλέπουμε τον άλλο με καχυποψία, ως ανταγωνιστή, ίσως και ως εχθρό. Και αυτό διαπιστώνουμε πως κυριαρχεί στην κοινωνία μας, ως αποτέλεσμα της επιπολαιότητας και της απερισκεψίας με την οποία εκφέρεται ο καταγγελτικός λόγος, ιδίως όταν υπηρετεί κομματική σκοπιμότητα, με άμεση και πρώτη συνέπεια τη διαίρεση της κοινωνίας, την προκατάληψη, το πλήγμα κατά της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Διακρίσεις

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έρχεται να δικαιολογήσει των διαφορετικό τρόπο ενεργείας όταν πρέπει να εξυπηρετηθούν αντιφατικές καταστάσεις ή να υποστηριχθούν προτεραιότητες. Στο κάτω-κάτω ο κάθε άνθρωπος είναι προσωπικότητα μοναδική και ανεπανάληπτη, γι' αυτό και η μαζικότητα δεν χαρακτηρίζει τον τρόπο ενεργείας του Θεού, αλλά η διάκριση. Η πρώτη διάκριση που γίνεται είναι από τον ίδιο τον Χριστό. Κοντά στην προβατική πύλη των Ιεροσολύμων -η οποία ονομαζόταν έτσι επειδή από εκεί έμπαιναν τα πρόβατα για τη θυσία στον Ναό του Σολομώντα- υπήρχε μια διαμορφωμένη δεξαμενή, η Βηθεσδά, δηλαδή «οίκος ελέους». Γύρω από αυτήν υπήρχαν πέντε θολωτά υπόστεγα, όπου ήταν ξαπλωμένοι πολλοί άνθρωποι με διάφορες ασθένειες. Όλοι περίμεναν την αγγελική παρουσία που θα τάραζε το νερό, ώστε ο πρώτος που θα

έμπαινε μέσα να γινόταν καλά.

Μέσα από το πλήθος των αρρώστων, ο Χριστός ξεχώρισε έναν ο οποίος ήταν παράλυτος και βρισκόταν ξαπλωμένος εκεί τριάντα οκτώ χρόνια! Μετά από έναν ιδιαίτερο διάλογο τον θεράπευσε. Μέσα στο πλήθος των ασθενών θεράπευσε μόνον έναν! Βεβαίως και αυτός ο ένας ήταν τόσα χρόνια κατάκοιτος, αλλά γιατί ο Κύριος θεράπευσε μόνον αυτόν; Θα εξαντλούνταν η θαυματουργική του δύναμη αν έκανε καλά και όλους τους άλλους; Η ασθένεια και ο θάνατος, με μία λέξη η φθορά, έγινε οικεία στην ανθρώπινη φύση ως συνέπεια της αμαρτίας. Μόλις οι πρωτόπλαστοι παρέβησαν το θείο θέλημα, κληρονόμησαν τις συνέπειες της επιλογής τους: Κι όμως, κι αυτό ακόμη ξέρει ο Άγιος Θεός να το μετατρέπει σε παιδαγωγία, αφού ιδίως με την ασθένεια δίνεται αφορμή, αν όχι και ευκαιρία υπομονής και φιλοσοφίας, ώστε ο άνθρωπος ακόμη και τον χαρακτήρα του να αλλοιώσει προς το καλύτερο. Λέει μάλιστα ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ότι άνθρωπος που καθημερινά επισκέπτεται νοσοκομείο ή κοιμητήριο δεν μπορεί να αμαρτήσει! Έτσι λοιπόν, θεραπεύεται ο ένας, ο οποίος δεν είχε τίποτε άλλο να ωφεληθεί από την ασθένειά του και αφήνονται οι υπόλοιποι, οι οποίοι είχαν ακόμη πολλά να μάθουν!

Αλλά και ο τρόπος με τον οποίο ενεργείται το θαύμα συνιστά διάκριση. Συνήθως, πριν από το θαύμα ο Χριστός διεκδικεί την πίστη. Τώρα πλησιάζει τον παραλυτικό και του κάνει μια περίεργη ερώτηση: «Θέλεις να γίνεις καλά;» Και ο άνθρωπος σμιλεμένος από την υπομονή των τόσων χρόνων, με ευγένεια και χωρίς να

αποπάρει τον Κύριο για το παράξενο ερώτημα, απαντά τα όσα αναφέρει το Ευαγγέλιο. Και αμέσως μετά γίνεται το θαύμα, απόδειξη ότι η δοκιμασία της υπομονής ισοσταθμίζει την πίστη! Η απαντοχή μας, και μάλιστα η πολυετής, στην όποια θλίψη, εκτιμάται φοβερά στα ματιά του Θεού!

Η σκοπιμότητα του αγιασμού μας

Με το που θεραπεύει τον παραλυτικό ο Χριστός μας, του δίνει μια εντολή: «Σήκω, φορτώσου το κρεβάτι σου και περπάτα». Αυτό το κάνει για να δούν τον πρώην παραλυτικό οι Ιουδαίοι να κουβαλά το κρεβάτι του ημέρα Σάββατο και να πληροφορηθούν το θαύμα, αλλά και για να καταλάβουν ότι πρέπει διαφορετικά να κατανοούν τις διατάξεις του Νόμου. Όχι με προσήλωση στο γράμμα, αλλά στο πνεύμα του Νόμου, δηλαδή όχι με εξωτερική, σωματική συμμόρφωση, αλλά με πνευματική προσπάθεια αποχής από την αμαρτία και καλλιέργειας της αρετής.

Και κάτι άλλο κάνει επίτηδες ο Χριστός. Όταν αργότερα συναντά εκείνον που θεράπευσε, δεν κομπάζει, αλλά ουδέτερα του λέει: «Πρόσεξε τώρα που έχεις γίνει υγιής, μην αμαρτάνεις πλέον για να μη σου συμβεί τίποτε χειρότερο»! Υπάρχει κάτι χειρότερο από τριάντα οκτώ χρόνια κατάκλισης και ταλαιπωρίας; Φυσικά υπάρχει. Η αιωνιότητα της κόλασης! Ο Χριστός μας απευθύνεται στην εμπειρία των χρόνων αυτών της δυστυχίας, ώστε η ενθύμησή τους ν' αποτελεί στοιχείο σύγκρισης και αποτροπής της όποιας παρέκκλισης από το θείο θέλημα.

Αδελφοί, και «νόμου μετάθεσις» (Εβρ. 7,12) γίνεται, όταν αυτό αποδεικνύεται σωτήριο για τον άνθρωπο. Και ο μόνος φιλόανθρωπος νομοθέτης ξέρει, κινούμενος από την άφατη αγάπη του, να ενεργεί ώστε καθιστώντας υπέρτατο νόμο τη σωτηρία του καθενός, να χειρίζεται με διάκριση τη ζωή μας υπηρετώντας τη σκοπιμότητα του αγιασμού μας!

πηγή: www.agiazoni.gr